

ตอนที่ ๗ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและญาติโยมพุทธบริษัท เวลานั้นที่พูดนี้ก็ยังเป็นวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ที่บอกไว้ก็เพราะว่า จะได้ทราบว่าพูดตั้งแต่สมัยไหน และต่อไปเสียงนี้ก็จะ เป็นเสียงโบราณ ผมอาจจะตายเมื่อไรก็ได้ ถ้าตายไปเมื่อไรเสียงยังอยู่ และจะได้ทราบว่าพูดไว้ตั้งแต่เมื่อไร ดีไม่ดีญาติโยมสมัยหลังท่านเอาไปเปิดให้ฟังจะหาว่าเป็นเสียงปลอม ถ้าบอกไว้ คงไม่มีใครปลอม

วันนี้เราก็มานำพูดกันถึงเรื่อง **อนาคตังสญาณ**

อนาคตังสญาณนี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ไหน เป็นทิพจักขุญาณนั่นเอง ก็รวมความที่เราปฏิบัติในทิพจักขุญาณอย่างเดียว เป็นผลมาจากมโนมยิทธิ เรารู้อนาคตได้ **อนาคตังสญาณ คือรู้เหตุการณ์ข้างหน้า รู้เรื่องของเราและรู้เรื่องของคนอื่น รู้เรื่องของสัตว์อื่น รู้เรื่องของสถานที่** และอยากจะทราบว่า (ถ้าเป็นคนไทยนะ) ประเทศไทยข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะหมดสภาพความเป็นไทยไหม ถ้าสงครามเกิดขึ้น (เวลานี้สงครามก็ล้อมรอบประเทศไทย) อ่านหนังสือพิมพ์ ปรากฏว่าญวนยกทัพเข้ามาประชิดได้เขมร แต่ติดเขตไทย และทางด้านลาวก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ คือกลางแม่น้ำโขงทางด้านจังหวัดน่าน เขาก็ชิดเข้ามา ทางด้านตะวันตกก็ไว้ใจไม่ได้ ทางด้านใต้ ตะวันตก ตะวันออกก็ไว้ใจไม่ได้ รวมความว่าในทะเลหลวงเราก็ไว้ใจไม่ได้

อยากจะรู้ว่า **สถานที่รอบประเทศจะมีอะไรบ้าง** เราก็ใช้กำลังของมโนมยิทธิที่เราฝึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทิพจักขุญาณดูก็ได้ และดู**อนาคตังสญาณ** รู้เหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะวุ่นวายขนาดไหน ด้วยอำนาจทิพจักขุญาณเราก็ทราบ เห็นสถานที่ตั้งได้แต่มันไม่ชัดเจนนัก ทำให้ไม่แน่ใจ ต้องไปให้มันถึงที่โดยใช้กำลังของมโนมยิทธิ ไปในที่ตั้งของเขาเลย เขาตั้งกองทหารอยู่ที่ไหน มีอาวุธอะไรบ้าง และมีกำลังเท่าไร บางทีเห็นแล้วจะตกใจ เพราะอาวุธของเขามากมายเหลือเกิน ของประเทศไทยเรามีไม่มากเท่าเขา แต่**กำลังคนไม่สำคัญ ความสามารถสำคัญ ความฉลาดสำคัญ ความสามัคคีสำคัญ** ที่เราจะทรงความเป็นไทยไว้ได้หรือไม่ได้เราทราบ เราทราบถึงการปะทะระหว่างทหารไทยกับทหารข้าศึกว่ามีสภาพเป็นอย่างไร จะสร้างความสบายใจให้ปรากฏ

การพูดอย่างนี้ ไม่ได้สอนธรรมะอย่างเดียว มันเป็นเรื่องประวัติของผมด้วย แต่อย่าลืม นะครับ ใ้เรื่องการทราบข้างหน้าที่ผมกลายเป็นคนบ้ามาหลายปี **ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ผมก็พูดเรื่องน้ำมันในประเทศไทยว่า "ในประเทศไทยมีน้ำมันมาก มหาศาล"** เวลานั้นกลิ่นคาวน้ำมันยังไม่ปรากฏ แต่สิ่งที่ปรากฏตามเสียงผมพูดคือ มีเสียงย็อนเข้ามาถึงหูว่าผมบ้า ผมก็เลยนั่งนิ่ง ๆ ใครจะว่าดี ใครจะว่าชั่ว เป็นเรื่องของ ท่านผู้นั้นจะออกความเห็น เราไปทำลายความเห็นกันไม่ได้ เรามีสิทธิ์จะพูดตามที่เรารู้ เราก็อพูด ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะตำหนิจะด่าจะว่าเป็นเรื่องของท่าน ถ้าอาการอย่างนั้นปรากฏ ขึ้น อย่าลืมนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"นัตถิ โลกเ อนินทิต" คนที่ไม่ถูกนิินทาเลยไม่มีในโลก

วัตถุต่าง ๆ ที่ไม่มีการเคลื่อนไหว เช่น หิน ปูน เป็นต้น ก็ยังถูกนิินทา แม้แต่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาเองก็ยังถูกนิินทา เขานิินทายังไม่พอ เขายังด่าพระองค์ต่อหน้าอีกด้วย

ฉะนั้นทุกคนให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา อย่าไปสะดุ้งอย่าสะเทือน เราเกิด มาเพื่อชาวบ้านเขานิินทา เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขาติเตียน เราเกิดมาเพื่อชาวบ้านเขา ด่า เราก็อทำตามเรื่อง เราอยากจะทำอะไรตามความรู้ของเรา เราก็อทำ ท่านอยากจะทำ เราตามความรู้สึกของท่าน ท่านก็ด่า ให้เป็นเรื่องของท่านไป

ต่อไปนี่เราก็อมาคุยกันถึงเรื่อง **อนาคตตั้งสญฺญาน**

อนาคตตั้งสญฺญานนี้มีประโยชน์มาก ได้รู้วิถีชีวิตของเราเองว่า ข้างหน้าเรา จะเป็นอย่างไร เวลาที่เรายังไม่ตายปีไหนจะมีสภาพเป็นอย่างไร ปีไหนจะป่วยไข้ไม่สบาย เป็นยังไง จะมีความดี จะมีคนชม จะมีคนติเป็นยังไง ชีวิตเราจะรุ่งเรือง หรือจะ ชบเซาเป็นอย่างไร เราต้องการรู้ รู้แล้วก็บันทึกไว้อย่าพูดไป รู้ไว้คนเดียว กาลเวลามันยังไม่ถึง ทางที่ดีรู้ยาว ๆ และก็รู้ระยะสั้น ๆ ด้วย

คำว่ารู้ยาว ๆ หมายความว่า รู้ข้างหน้าไกลออกไปหลายๆ ปีหรือ ตลอดชีวิต และก็รู้สั้น ๆ ก็วันสองวัน หัววันหกวัน แก้ววันสิบวัน นี่สำคัญมาก เป็นเครื่องวัดระยะยาวที่เราเข้าใจ มีความรู้สึกว่ามันจะถูกต้องไหม ถ้าระยะ สั้น ๆ ถูก ระยะยาวมันก็ถูก ถ้าระยะสั้นไม่ถูก ระยะยาวก็ไม่ถูก นี่ให้มีความรู้สึก ตามนี้

และก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็รู้เรื่องของเราไป ถ้าระยะสั้น ระยะยาวมันถูกหมด เราก็ดูอนาคตไกลแสนไกล นั่นคือ **ตายไปแล้วเราตายไปแล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน** ก็วัดกำลังใจของเราไว้ด้วย ตายไปแล้ว จะไปสู่สวรรค์ หรืออยู่พรหมโลก หรือว่าไปนิพพาน หรือว่าสถานที่ทั้งสามแห่งนี้ไม่เป็นที่พอใจเรา อาจจะเป็นมนุษย์ หรือว่าจะถอยหลังไปเป็นสัตว์เดี๋ยวจนนาน เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์นรก คุณกฎของกรรมที่เราทำมันจะให้ผลไปไหนอันนี้เราก็อทราบ

เมื่อเราทราบเรื่องของเราได้ เราก็อทราบเรื่องของคนอื่นได้ว่าคนที่เราสัมผัสที่เราคบหาสมาคม เขาจะดีหรือเขาจะเลว เวลาดีเขาดี เวลาชั่วหน้าเขาเป็นอย่างไร

ไอ้ผมนะมันก็เป็นคนจั๊กไร เรารู้แล้วความจริงเราเฉย ๆ ไว้ดีกว่า ความเมตตาเป็นปัจจัยให้เกิดความเร่าร้อนเหมือนกัน ถ้าเมตตาไม่ถูกทาง และผมก็เคยผ่านมาแล้ว ให้ความเมตตาปราณี แต่ความดีไม่ปรากฏ สิ่งทีสะทอนย้อนกลับเข้ามาคือเพื่อนเลวไม่ต้องการ พอเขาดีแล้วลืมเฉยอันนี้เยอะ แต่ต่อไปความเร่าร้อนความทุกข์ ความไม่สบายกายไม่สบายใจเกิดขึ้น ความปรารถนาไม่สมหวังเกิดขึ้น ก็ขอย้อนถอยหลังกลับมาใหม่ ทีนี้ทำอย่างไร ผมก็รับในฐานะที่ผมคิดว่า **"ผมเป็นมิตรที่ดีของทุกคนและสัตว์ทุกประเภทในโลก"** ผมถือว่า ผมจะเป็นมิตรที่ดีตามกำลังใจที่ผมจะอดทนได้ แต่ว่าเมื่อการสงเคราะห์แบบนั้นก็เลิกกัน ถืออุเบกขา ถ้ามาถามก็จะบอกว่าไม่มีอะไรแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างวางหมด ผมก็วางจริง ๆ ครับ วางหมด หมายความว่า ผมไม่ยุ่งกับเรื่องของใคร ใครเขาจะดี เขาจะเลว เป็นยังไง เรื่องพยากรณ์ให้ไม่มีอีก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมเข็ด

ทีนี้มาเรื่องอนาคตตั้งสัญญาของคนอื่น

คือบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่มีกำลังศรัทธาในพระสงฆ์ใน

พระพุทธศาสนา พระสงฆ์ท่านก็ดี มีหลายประเภท บางท่านก็อาจจะมีหน้าตาขี้มั่วแ่มแจ่มใส บางท่านก็นั่งขมิ้มอะไรของท่าน แต่ละคนจรรยาไม่เหมือนกัน บางท่านก็มีความเมตตาปราณีโอภาสปราศรัยดี บางท่านก็เสียบ **เราก็อใช้นาคตั้งสัญญาดูว่า พระองค์นี้ถ้าตายจากความเป็นคนจะเป็นเทวดา หรือจะเป็นพรหม หรือจะไปนิพพาน**

**หรือว่าท่านไม่อยากไป จะถอยหลังกลับไปโลกันตนรก อเวจีมหานรก หรือนรก
ขุมไหน เป็นเปรต เป็นอสุรกายก็ได้ ใช้อนาคตังสญาณดู**

ถ้าดูแล้ว เห็นแล้ว มีความเข้าใจแล้ว บันทึกไว้ วันหลังทำใจให้สบายลืม
เรื่องเก่าเสียก่อน ลืมเรื่องที่บันทึกไว้แล้วก่อน รวบรวมกำลังใจไปนิพพาน ถ้าจิตไปถึงที่
นั้น มันเป็นอุเบกขาจริง ๆ ไม่ยุ่งกับอะไรทั้งหมด จิตสะอาดมาก หลังจากนั้นก็ทิ้งเรื่อง
เก่า กราบทูลถามองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคว่า คนนั้นต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไร
ชีวิตในความเป็นมนุษย์ ชีวิตเมื่อตายแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขายังไม่เป็นพระอรหันต์ในเวลานั้น
สมเด็จพระภาควันต์ ก็สามารถบอกได้ ท่านบอกได้แน่ ก็มีคนหลายคนที่ทำทาง
อิหฺละเหะยะ ๆ ทำทางมองเห็นแล้วไม่ค่อยดีนัก แต่ความรู้สึกว่าเวลาข้างหน้าคนนี้จะดี
แล้วเก็บความรู้สึกไว้ บางทีจะคิดว่าเราจะมีความเมตตาเกินไป แต่ว่าในที่สุดเขาก็ดี
ตามนั้น

**นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน ถ้าใช้อนาคตังสญาณ
ทำบุญจะไม่ผิดบุญ จะไม่ต้องถูกเขาหลอกหลวง**

ก็เคยพบมามาก ระยะเวลาใกล้ ๆ ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเอาเงินไป
ทอดกฐินบ้าง ผ้าป่าบ้าง อันนี้ไม่ใช่ทั่วไปนะ อาตมาพบในสถานที่ใกล้จริง ๆ ของอาตมา
พอกฐินเข้ามา ผ้าป่าเข้ามา ก็มีเหล่าเต็มศาลา เลี้ยงเหล่าอะอะไว้วาย ได้รับกฐิน
ผ้าป่าทีละห้าหมื่นหกหมื่นถึงแสนก็มี ผ้าป่าทั้งปีรับหลายครั้งคิดแล้วปีละเป็นแสน แต่
ว่าไม่มีอะไรปรากฏขึ้นมาเลย เงินหมด อย่างนี้ชื่อว่าเป็นการทำบุญผิด

ถ้าเราใช้**อนาคตังสญาณ**หรือ**เจโตปริยญาณ**ก็ได้ เจโตปริยญาณดู
กำลังใจของบุคคลผู้รับผลทานจากเรา ที่เราไปทำบุญ หรือถวายเป็นทาน ทอดกฐิน
ผ้าป่า แต่ว่าอนาคตังสญาณดูข้างหน้า เงินจำนวนนี้ถ้าเราไปถวายไว้เงินจะไปไหน
บ้าง เราก็จะทราบชัด ถ้ารู้ว่าเงินมันไปผิดทาง เราก็ไม่ให้เสียเลยก็หมดเรื่อง ไม่ทำ

**และก่อนจะไปจงกฐิน ก่อนจะไปบิณฑบาตที่ที่เราทำบุญ เราก็ดู
เสียก่อนว่า ควรทำหรือไม่ควรทำ อันนี้จะมีประโยชน์แก่บรรดาท่านพุทธบริษัท
จะไม่มีการสูญเสียอะไรทั้งหมด**

แต่อย่าลืมนะ รักษากำลังใจตามที่กล่าวมา ภาพพระพุทธรูปก็ดี
ภาพพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พยายามทรงเวลา
ให้มันทรงตัว จังให้ชัดเจนแจ่มใสไว้ อย่าลืมนะ ฝึกกำลังใจให้เห็นชัดทุกวัน ทุก
เวลาที่เรากำลังต้องการ

ยามว่างเกิดขึ้นเมื่อไรใช้กำลังใจจับพระรูปพระโฉมทันที หรือจับภาพพระพุทธรูปแก้วใสที่เราใช้เป็นนิมิตให้ติดตามจิตใจไว้ตลอดเวลา มาบอกว่าไม่มีเวลาจะทำ โถ... ไม่ต้องออกแรง ไม่ต้องใช้เวลามาก นึกเมื่อไรเห็นปั๊บทันที

ยามปกติของผม สมัยที่ผมฝึก ผมเห็นของผมได้ตลอดวันตลอดคืน เว้นไว้แต่หลับ ถ้าเห็นภาพพระในอก เห็นภาพพระคลุมตัวผม ผมจะชื่นใจ จิตมีความสุข และการภาวนานี้ ผมก็แปลกกว่าคนอื่นเขา อาจจะมีคนดีกว่าผมก็มาก นั่นคือเวลาเดินบิณฑบาตแทนที่ผมจะว่า **พุทโธ สัมมาอรหัง** เป็นต้น ผมก็ล่อ **อิตปิ โส** ทั้งบท ว่าทั้งบทนี้เราไม่ลืม ต้องพยายามนึกในใจเราเบา ๆ ช้า ๆ ให้เคลื่อนไปจนกว่าจะจบตลอดเวลาที่เดินไปบิณฑบาตจนกว่าจะกลับ จนกว่าจะเลิกกลับมาถึงที่ นั่นแหละผมถึงจะเลิกภาวนา อิตปิโส ทำอย่างนี้จิตใจชุ่มชื้น มีอารมณ์ทรงตัว

เมื่อใช้บทยาว ๆ ภาวนา ธุระที่จะคอยมันก็คอยไม่ได้ ถ้าคอยแล้วภาวนาจะขาดเราก็ตกใจไม่อยากจะคอย ไม่คอย จิตจะคุมอารมณ์ ผลต่าง ๆ ก็เกิดตามมาหมด ญาณต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น และการจะใช้อารมณ์เข้าคูกับเทวดาหรือพรหมหรือใครก็ตามจะใช้เวลาได้แบบสบาย ๆ นึกถึง **อิตปิโส** กว่าจะไปบิณฑบาตกลับมันไม่ใช่เวลาเล็กน้อย นั่นหมายความว่า หัดทรงสมาธิทั้ง ๆ ที่มีงาน อันนี้มีความสำคัญมาก นักเจริญสมาธิเฉพาะเวลาสงบใช้ไม่ได้

ต่อไปเป็น **ปัจจุปปันังสญาณ** มีประโยชน์ในการที่เราจะรู้ว่า ปัจจุบันใครอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ มีชีวิตอยู่ หรือว่าตายไปแล้ว มีความสุข หรือว่ามีความทุกข์ ผลงานที่เราสั่งงานไว้ที่โน่นที่นี้ เขาทำดีตามที่เราสั่งไหม หรือว่ามีการบินพิรุณเป็นประการใด อันนี้มีความจำเป็นบรรดาท่านพุทธบริษัท จำเป็นจะต้องรู้และก็จำเป็นจะต้องทำเพื่อความเป็นสุขของเรา

ยถากรรมมุตตาญาณ เป็นญาณเครื่องบอกให้รู้ว่า ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ความเสียหายก็ดี การได้กำไรก็ดี ที่ปรากฏขึ้นมาเวลานี้เป็นผลของความดีมาจากไหน นั่นก็หมายความว่า ถ้าเราวยขึ้นมามีลาภสักการะมาก ลาภเกิดจากผลของอะไร ผลความดีในชาติปัจจุบันหรือผลความดีในชาติที่เป็นอดีต ชาติในอดีต ชาติไหนเราทำอะไรไว้ ภาพนั้นจะปรากฏ ถ้าผลงานมันขาดทุน เราก็ทราบอีกเหมือนกันว่า

ขาดทุนเพราะกรรมอะไร เราทำพลาดเพราะใช้ปัญญาน้อยไป ใช้ความละเอียดลอบน้อยไป หรือว่ากรรมอะไรที่เราเคยรบกวนเขาไว้ เข้ามาสั่งสม มาทำลาย มาสนองเรา

ความจริง ยถากรรมมุตตาญาณมีประโยชน์ โดยเฉพาะเรื่องการป่วยไข้ไม่สบาย ยถากรรมมุตตาญาณก็บอกเหมือนกัน

เราทราบว่าการป่วยไข้ไม่สบายนี้เราไม่ชอบ มันเสียเงิน เสียทอง เสียเวลา เสียทรัพย์สิน เสียความสุข แม้เราไม่ชอบแต่เราก็ต้องดู อย่าไปนั่งบ่น อย่าไปนั่งว่า ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่ากรรมเก่า ๆ หรือกรรมใหม่ที่เรารู้

อย่างในสมัยผมเป็นเด็ก ๆ ก็ไม่เด็กนักละ ผมบวชแล้วนะ ก่อนที่ผมจะมีพรรษาครบ ๒๐ พรรษาอยู่ ๔ ปี เวลานั้นผมกำลังอาบน้ำอยู่ที่หน้าวัด ผมทำงานทั้งวันงานตั้งแต่เช้า เวลาผมหนุ่ม ๆ ผมทำงานยันกลางคืน ญาติโยมมาหาก็รับแขก ญาติโยมกลับไปแล้วผมก็ทำงาน ทำงานกลางวันไม่เสร็จ ผมก็ทำกลางคืน

เป็นอันว่า วันนั้นมันร้อนจัด ผมทำงานก่อนจะทำวัตรเย็น ผมไปอาบน้ำที่หน้าวัด ลงไปแช่น้ำได้ประมาณ ๕ นาที ร่างกายมันเย็น จิตใจก็ชุ่มชื้น เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า **นับตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป จะต้องป่วย และต้องนอนที่โรงพยาบาล ๒ ปี** **ไอ้การนอนโรงพยาบาลนี้ไม่ใช่อาการเพียบแปร้ว ไม่ใช่เพียบ** แต่ถ้าไม่เข้ามันเพียบเข้าไปแล้วมันก็สบาย ออกมาเมื่อไรอาการเพียบแปร้วอีก อาการจะไม่ซ้ำกัน แต่เข้าไปมันก็สบาย จำเป็นต้องอยู่โรงพยาบาลจริง ๆ ๒ ปี ในตอนต้น อาจจะไปบ้าง อาจจะไปบ้าง และก็ต้องไปพักรักษาอีก ๑ ปีใกล้ ๆ โรงพยาบาล ซึ่งหมอจะติดตามรักษาให้

ความรู้สึกเกิดขึ้นในขณะที่ร่างกายมีความเย็น ก็เชื่อกำลังใจว่าความจริงอย่างนี้ต้องปรากฏ แต่ว่าคนอย่างผม ไฉนผมก็ไม่ได้อวดนะ ผมไม่เคยไว้ใจผมเลย ความรู้สึกของผมไม่ไว้ใจ ผมปล่อยเวลาทิ้งช่วงไปประมาณ ๑ อาทิตย์ วันหนึ่ง ตอนเข้ามิด ทำจิตตอนตี ๒ เป็นปกติ ผมก็ลุกขึ้นทำกรรมฐานของผม บางคืนผมนอนหัวโหมงเดียว บางคืนก็ไม่ได้หลับนอน เข้าก็ทำงานต่อไป ร่างกายในตอนนั้นมันดีมาก ร่างกายแข็งแรง กำลังก็ดี ไม่เหมือนเวลานี้ เวลานี้วันที่พูดนี้ก็ยังโยเย ๆ เดินกึ่งนั่งกึ่งนอนกึ่งงไม่มีความสุข ร่างกายไม่มีความสุข แต่ใจผมมีความสุข

ถ้าถามว่า พุดได้อย่างไร มันจะแปลอะไร ผมนั่งไม่ไหว ผมก็นอนพุด ใช้ไมโครโฟนนี่ เวลานี้ผมก็นอน ที่ฟังเสียงนี้ผมนอนพุด ผมตั้งใจว่าขณะใดที่ผมอยู่ในระหว่างธรรมะ ถ้ามันตายเวลานั้นผมพอใจ

ผมปล่อยเวลาไว้ ๑ อาทิตย์จากการรู้ขณะอาบน้ำในวันนั้น ต่อมาตอนเช้ามีจิตสบาย ขยับไปกราบถามตรงพระพุทธรูปเจ้า ถามว่าความรู้สึกของผมที่ปรากฏนั้นมันจะตรงตามความเป็นจริงไหม ท่านก็บอกว่าจริง งานการทุกอย่างต้องระมัดระวังอย่าให้มันยาว เพราะป่วยคราวนี้ ไม่มีโอกาสจะออกมาทำงานได้ต่อไปอีก ท่านก็บอกชัดเจนว่า

"การป่วยคราวนี้ มันเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ตัดงานภายใน และก็จะต้องแยก ยกตัวออกจากวัดไปอยู่ที่อื่น เพราะการป่วยคราวนี้เป็นการช่วยให้ทางจิตดีขึ้น ถ้าขึ้นอยู่ที่วัดกำลังใจจะไม่ดีขึ้นเลย ผลแห่งการตั้งใจมาก่อนเกิดจะไม่มีผล"

ผมก็ตกใจ ใจผลการตั้งใจมาก่อนเกิดมันจะไม่มีผล ผมก็ถามว่า "ใจก่อนเกิด ผมตั้งใจอะไรไว้" ภาพนั้นก็บอกว่า

"ก่อนเกิดนะมาจากพรหม เดิมทีปรารถนาพุทธภูมิตลอดเวลา และมาชาตินี้จะต้องบำเพ็ญบารมีใกล้เต็ม ถ้าใกล้เต็มท่านก็บอกตรง ๆ ว่า มีอายุถึง ๖๐ ปี บารมีพุทธภูมิจะเต็ม และก็จะไปอยู่ชั้นดุสิต แต่ว่าสิ่งที่ตกลงกันมาว่า จะมาลาพุทธภูมิ ลาพุทธภูมิลัดตัดทางไปเลย"

คำว่า "ตัดทางไปเลย" ผมก็ไม่ได้หมายความว่า ผมจะเป็นพระอรหันต์ หมายความว่า ถ้าปรารถนาพุทธภูมิก็ช้านานมาก อยากจะลัดไปให้มันใกล้ทางซะ เป็นสาวกภูมิดีกว่า ยังไง ๆ เราก็ต้องมุ่งพระนิพพานเหมือนกันหมด ท่านก็บอกว่า

"ถ้าพุดถึงกฎของกรรม จากการเป็นนักรบ มีการฆ่าเขาบ้าง มีการทำลายทรัพย์สินเขาบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎแห่งการฆ่าเขาหนักทั้งสิ้น ต้องมีเหตุให้ต้องนอนโรงพยาบาลจริง ๆ ๒ ปี แต่ว่าใจการรบแต่ละครั้งก็ต้องประกอบด้วยความเมตตาปราณีเหมือนกัน ถ้ายึดพื้นที่เขาได้ยึดคนได้ ก็ให้การเลี้ยงดูปลุ่เสื่อทะนุถนอม ถ้าเขามีความทุกข์ ก็ช่วยให้เขามีความสุข เขาไม่มีกินก็ช่วยให้เขามีกิน ฉะนั้นขณะที่ไปนอนที่โรงพยาบาล คนเก่า ๆ ที่เรารู้จักจะหาไม่ได้ จะมีสักคนสองคน ทุกคนจะไม่มองเราเลย"

รวมความว่าเขาปล่อยให้ตายดีกว่า เขาจะคิดอย่างนั้นหรือไม่ก็ไม่ทราบนะ นี่พูดเอาเอง แต่ว่าได้รับความเมตตาปราณีจากคนใหม่ คนใหม่ให้การอุปถัมภ์ค่าชู้ เป็นอย่างดี ยิ่งการเงิน ขณะที่เข้าโรงพยาบาลจะไม่มีติดตัว จะมีอย่างมากที่สุดไม่เกิน ๒๐ บาท ไข่ ๒๐ บาทนี่มันเป็นเงินประจำกระเป๋า คือถ้าจะไม่มีขนาดไหนก็ตาม จะเก็บไว้ ๒๐ บาทเป็นประจำ ถ้ามีมากกว่านั้นก็ทำบุญหมด มีความรู้สึกที่ **"ชีวิตของเราไม่มี ความหมาย ตายแล้วเราเอาไปไม่ได้ ในเมื่อเราเอาไปไม่ได้ จะเก็บเอาไว้ทำไม ให้มาก ทำให้มันเป็นประโยชน์แก่คนอื่น"** ก็เลยทำบุญก่อสร้าง เลี้ยงพระหมด แล้วก็ผลที่สุด ท่านก็บอกอีกว่า

"เราจะไม่เป็นไร เมื่อถูกเขาทอดทิ้งมาก ๆ ความเบื่อหน่ายก็เกิด คนเก่าทอดทิ้ง คนใหม่เขาเลี้ยง อันนี้เป็นกฎของกรรมของการยึดประเทศชาติ เขา ทำให้คนเก่าเขามีความลำบาก แต่ว่าเมื่อเรายึดเมืองไหนได้เป็นเชลย เรา เลี้ยงเขาให้มีความสุข ฉะนั้นคนเก่า ๆ ที่เราเคยทะนุถนอมบำรุงมา เขาจะหลีก เขาจะไม่มองเรา ไม่มีใครสงเคราะห์"

ความจริงบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย ผมก็ต้องนอนป่วยตามนั้น เป็นเวลา ๒ ปี คนเก่า ๆ เป็นทายก เห็นหน้า ๒ คนเท่านั้นไปครั้งเดียว ไม่ได้เยี่ยมนะ ไปขอทรัพย์สินที่มีอยู่ ว่าขอผมเถอะ ผมก็เลยบอกว่า ของทั้งหมดที่มีอยู่ที่วัด เป็นของสงฆ์ ผมออกมาจากวัด ผมไม่มีอำนาจอะไรเลย ผมคิดว่าเป็นของสงฆ์จริง ๆ ไม่ใช่เป็นเล่มที่ เหลี่ยม แล้วจากนั้นมาก็ไม่มีใครอีก แต่ว่าคนใหม่ที่ไม่เคยรู้จัก บรรดาท่านพุทธบริษัท ทั้งหลาย อุณหนาฝาคั่งมาก เข้าไปนอนป่วยในที่นั้น พระที่มาป่วยก็ดี ฆราวาสก็ดี พลอย ได้กินอาหาร วันหนึ่งเต็มโต๊ะ โต๊ะใหญ่ ๆ เหลือแหว่ ข้าวของใช้ของกินบริบูรณ์ สมบูรณ์ นี่แหละเป็นผลจากการยึดชาติเขาได้ เราบำรุงเขา

บรรดาท่านพุทธบริษัท ยถากรรมมุตตาญาณมีประโยชน์อย่างนี้ และวันนี้ ก็หมดเวลาแล้ว สัญญาหมดเวลาปรากฏก็ต้องขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์